

Наистина, тя никога и не помисляше, че може да стане царица, но желаше силно и вѣрваше, че може нѣкога да стане богата. Защо? За да нахрани гладния, да обуе босия, да облѣче голия... И мечтаеше: „Тогава вече нѣма да остава баба да се върти и суети цѣлъ день около котлето съ фасула, да мете, да мие, да се навежда... Тогава ще престанатъ и оплакванаята ѝ, че кръста я боли... Горката тя! Ще помогна не само на нея, но и на всѣки срѣщнатъ беденъ, който се нуждае отъ помощъ. И колко щастлива бихъ била, ако наистина ще мога да ошастлива нѣкой и другъ нещастникъ, да нахраня нѣкой гладенъ, да облѣка нѣкой голъ! А колкото се отнася до менъ, тогава ще мога да си купя петъ, десетъ, дори сто агнета и ще ги паса заедно. И тѣ ще ме обичатъ, ще припкатъ около менъ и ще ми ближатъ ржцетъ“... Дълги часове прекарваше така, докато агънцето пасѣше до нея сочната трева.

Въ единъ горещъ юлски день тя, както седѣше подъ орѣха, изплѣла вече единия чорапъ, уморена отъ мислитѣ и мечтитѣ си, задрѣма. И сънува чудно хубавъ сънъ: че наистина е станала богата, купила си е много агнета и козички, и тѣ пасатъ около нея. А подареното ѝ агънце е легнало на скута ѝ и я гледа жално, жално, като че иска да ѝ каже: не ти ли стигнахъ само азъ, та сега дѣлишъ любовта си съ толкова други?“. Гледа я то, и сълзи капятъ отъ очитѣ му...

Тя се стрѣсна и събуди. Погледна наоколо, агънцето го нѣмаше. А надъ нея, високо надъ главата ѝ, грамаденъ орелъ бѣ размахалъ широко крила и бързо се издигаше въ небесната синева. Въ остритѣ му нокти висѣше агънцето на бедната Гинка..

Д. В. Василевъ

